

ВАЛДЕМАР БАЛДХЕД ОПЕРАЦИЯ „ВАТЕРЛО“

Превод от полски: Лина Василева, 1983

chitanka.info

24 май 2131 година, 10,00 часът. Кабинетът на генералния командор на Британския институт по временавтика Хамилтън Смит.

Смит изключи тунофона и се замисли. Тонът на човека, с когото разговаря преди миг, беше по-заплашителен от изречените думи. Какво ли можеше да иска?... В същност трябваше да го отпрати или просто да го наругае и да му заяви да го остави на мира, но в съзнанието на командора навреме проблесна, че щом този човек знае секретния код за свързка с института, не ще да е кой да е. Шантажист? Възможно е, но с какво ли би могъл да го шантажира?... Терорист?... Смит натисна копчето за връзка със секретариата и на екрана пред него веднага се показа лицето на госпожица Бишоп.

— Госпожице Бишоп!

— Слушам Ви, господин командор.

— След петнадесетина минути долу ще се появи човек на име Хелман. Има уговорена среща с мен. Уведомете охраната да го накара да мине през вратата на сигурността и да го проверят в сигнализационната камера.

— Какво трябва да реквизират, господин командор, оръжие ли?

Смит се поколеба.

— Всичко. Нека извадят от джобовете му и предадат на съхранение всички метални боклуци. Автоматична писалка, табакера, запалка, буквално всичко! При мен може да влезе само с меки дрехи, а от металните неща могат да му оставят само халката. Ако изобщо я има, разбира се... Разбрахте ли ме?

— Тъй вярно, господин командор.

— Изпълнявайте!

Той изчака около четвърт час, все по-неспокоен. От мислите му го изтръгна зумерът. Госпожица Бишоп съобщи от екрана:

— Той е тук, господин командор.

— Проверен ли е?

— Абсолютно, господин командор.

— Нека влезе.

Вратата на кабинета безшумно се плъзна и Смит видя мъж, среден на ръст и на средна възраст, със старателно вчесани коси. Облечен беше с изискана елегантност, нещо рядко срещано в Лондон. Още на пръв поглед този човек правеше впечатление на чужденец.

Лицето му беше леко порозовяло, а големите му черни очи се забиваха в Смит привидно безразлично, но същевременно скриваха някаква тайна, която командорът подсъзнателно предусещаше и от която ирационално се страхуваше, въпреки че все още не знаеше каква беше целта на това посещение.

— Кой сте вие и какво желаете? — попита той остро.

— Казвам се Хелман и трябва да се договорим с вас относно една сделка.

Непознатият пристъпи две крачки напред. Вратата се затвори безшумно зад него. Произношението му — Смит веднага го отбеляза, — потвърди, че не е англичанин. Пръстът на командора докосна копчето на мезофона и от този миг разговорът им започна да се записва на мезофоничната плочка.

— Преди малко вече ми се представихте с това име, което, предполагам, е фалшиво.

— Познахте, командоре. Не виждам защо трябва да ви разкрия истинското си име.

— Именно затова аз пък сметнах за необходимо да ви обискирам — процеди през зъби Смит.

Онзи се усмихна.

— Все ми е едно, командоре. Нямам намерение да ви убивам, дошъл съм при вас по съвсем друг повод.

— Тогава говорете по-бързо, времето ми е ограничено! По тунофона казахте...

— Същественото ще кажа едва сега. Но може би преди това ще ми позволите да седна, командоре?

— Сядайте!

— Не сте особено любезен, командоре — рече мъжът и седна. — Аз бях по-любезен с вашите деца.

— С моите деца ли? Моите деца прекарват ваканцията си в...

— Искате да кажете — в Коста Брава, нали, командоре?... Но информацията ви е малко неактуална. С цяло денонощие. В момента децата ви прекарват ваканцията си другаде, в едно затворено помещение.

Смит разбра. Изтръпна от парализиращ страх. За да го преодолее, изкрещя:

— Каквооо!... Какво означава това!?!... Вие сте луд, ще извикам полицията!

Еlegantният мъж срещу бюрото отново се усмихна и заяви цинично:

— Идеален начин да се отървете от децата си... А те са деца на място! Момчето е пълнолетно, трябва да призная, че се биеше като лъв, когато моите хора ги отвличаха. Свикнали са да живеят в лукс, ще ни струват доста скъпо. Вие ще предпочетете да си спестите тези разходи, нали, командоре?...

Възцари се напрегната тишина. Мъжът поизчака и продължи:

— Виждам, че сте потресен, командоре. Напразно. Можете да си получите кутретата обратно.

— Колко? — хрипкаво прошепна Смит.

— Не колко, а — какво. Не съм похитител на деца за откуп.

— А какъв сте?

— Идеалист, командоре. Мечтая да постигна идеални разрешения и особено едно в областта на историята. Вие ще ми помогнете за това, а аз ще ви върна потомците.

— Какво искате от мен?

— Искам да ме пренесете в миналото.

— Пътешествията в миналото, господин Хелман, са позволени само за научни изследвания, които се провеждат от временавтите. Впрочем всички машини на времето понастоящем са на път. Би трябвало да сте уведомен за това...

— Охо-хо командоре! — онзи за първи път повиши глас. — Не се опитвайте да ме правите на глупак, защото този опит ще завърши зле за вас и още по-зле за вашите рожби! Аз знам много повече, отколкото си мислите!... Искате да ме измамите, командоре, и то много, много грозно!

— А какво правите вие? Отвлекли сте децата ми! Това е престъпление!

— Това е гаранция, командоре, моят резервен клапан и моята вратичка към успеха. А също и правото, което вие нямате по отношение на мен, да не се засягам от нищо. Така че не се опитвайте още веднъж да ме пращате за зелен хайвер, понеже мога да се ядосам и вие да не видите повече ангелчетата си! Машини на времето, хайде де!... Известно ми е, че провеждате изследвания върху

извънматериалното пренасяне във времето с помощта на спирална времегравитация, психокинеза и разни други неща, от които не разбирам, но за които ми е разказвано достатъчно подробно, за да мога да си представя какво може да се постигне чрез тях... Над проблема работехте не само вие, но вие първи постигнахте успех. Моите поздравления, господин командор... Както виждате, аз имам големи възможности. Тези изследвания и експерименти бяха строго секретни, а аз имам информация за всичко. Знам дори как протича процесът на психокинезата и как изглежда времегравитационната кабина. Ще ме заключите в нея, командоре, а аз сам ще наглася мястото и датата на преместването, защото не искам вие да ги знаете.

Смит скочи.

— Ако знаете толкова много, трябва да знаете и това, че правителството забрани да се използва това изобретение! Подготвя се международна конвенция за неговата забрана, също така, както някога на практика са били забранени експериментите с ДНК и с...

— Знам! — прекъсна го мъжът със зъл блясък в очите. — Знам всички тези неща, но също така знам, че вие ще нарушите забраната!

— Не!

— Ще го направите! За първи и последен път в живота си!

— Не мога да го направя! — изстена Смит.

— Да не би друг да може! Вие разполагате с апаратурата тук и вие тук сте шеф! Е, като нарушавате закона, се излагате на неприятности, но нима целта не оправдава средствата? Стоящите над вас власти, тоест правителството, защото вие сте му подчинен непосредствено, ще ви простят, разбирайки критичната ситуация, в която ви поставих. Като командор на института, имате право на избор, като баща нямате никакъв избор. Ще направите това, което искам!

— А ако не го направя? — попита Смит.

— Тогава децата ви ще бъдат удушени. Удушени. Разбрахте ме, нали, командоре?... Та след колко дни бихме могли да пристъпим към реализирането на моя план? Аз бързам, а вие трябва да бързате още повече, защото децата ви разполагат с храна само за още десет дни.

В надвисналата тишина се чуваше само тежкото дишане на командора. Тази тишина взривяваше тъпанчетата на ушите му, караше всичките му нерви да треперят отчаяно. Онзи започна да проявява признаци на нетърпение.

— Е?!

— Не знам... аз... не знам...

Мъжът скочи от креслото:

— Да си отида ли?

— Не! — викна командорът. — Не, моля ви, върнете се!

После наведе глава и прибави шепнешком:

— В други ден... Ще подготвя всичко за пет часа сутринта.

— Тогава всичко е наред. Ако дотогава ви хрумне нещо друго и уведомите полицията, децата ви ги чака тежка смърт... А сега наредете на церберите си да ми върнат всички вещи и да се извинят любезно на сбогуване. Довиждане!

Смит седеше неподвижно и се взираше в гърба на онзи, после продължи да гледа във вратата, която вече се беше затворила зад него. Виждаше лицата на своите деца.

26 май 2131 година, 6,20 часът. Стартовата зала на Британския институт по временавтика.

В 5,00 сутринта Смит пушна шантажиста в института. Освен тях двамата и охраната в цялата сграда нямаше жива душа. Точно в 6,20 минути Хелман зае мястото в стартовата кабина. Смит постави на главата му шлема и обясни:

— Сега ще загубите съзнание за около пет минути.

— Защо?

— Би трябвало да знаете защо.

— Господин командор, в някои моменти ми приличате на мазохист! Позволявате си да правите хапливи забележки на човека, който може да ви причини голямо зло, вместо да се стараете да го благоразположите. Наистина не ви разбирам... Та нали вие нямате никаква гаранция, че аз ще удържа на думата си, зависите изцяло от мен и моето настроение, а си позволявате да ме дразните! Да не сте се побъркали?

Смит измърмори:

— Извинете, това няма да се повтори.

— Надявам се. Та защо искате да ми отнемете съзнанието за цели пет минути?

— Ще бъдете подложен на психокинеза.

— О, да, прав сте... Ами няма начин, оставям се във вашите ръце, командоре, като съм убеден, че вие добре сте запомнили какво представлява моят резервен клапан и че няма да се опитате да... да речем, да сбъркате нещичко в трика.

— Бъдете спокоен. Сега си затворете очите.

През следващите пет минути той се вглеждаше в лицето на човека, когото ненавиждаше. Можеше да направи с него всичко — като с бебе. Но нищо не можеше да направи... Освен стеоскопична снимка.

Апаратурата се изключи автоматично и Хелман отвори очи. За миг се вторачи в командния пулт, сякаш не разбираше къде се намира и защо се е озовал в това странно място.

После се усмихна и попита:

— Готово ли е?

— Да. Сега внимавайте. След секунди ще затворя люка на кабината. Не ме изпускайте от погледа си. Ще проверя само дали налягането и температурата са в нормалните граници, след което ще ви дам знак с ръка. Тогава ще нагласите на пулта датата и часа, в които искате да се пренесете, и...

— А вие ще запишете всички данни!

— Не, защото вие можете да изключите пулта, след като данните бъдат внесени в устройството. Ето, това е регистриращото устройство, което аз ще изключа пред очите ви.

Смит се приближи до регистриращата апаратура и я изключи.

— Остава още въпросът за географската точка, в която искате да се пренесете. Все едно ли ви е, или държите да попаднете на определен континент?

— Ако ми беше все едно, щях да бъда просто маниак. А аз трябва да изпълня важна мисия в старата Европа.

— Добре, тогава включете картата на Европа, като натиснете копче номер едно... така, достатъчно. Ще насочите лъча на цеона към избраната точка и ще натиснете онова копче...

— И тези данни ли няма да бъдат регистрирани?

— Не, понеже вие можете веднага да преместите прицелната тръба на цеоноскопа, само че — моля ви да внимавате — насочете я извън картата, а не към друга нейна точка. Изключих регистриращото устройство, вие сам видяхте. Други нямаме, това е прототипна

машина... Най-добре ще бъде, ако установите прицелната тръба на цеоноскопа обратно в хоризонтално положение.

— Добре, а после какво?

— Когато забележите червена светлина на горния пулт, ето тук, си помислете за лицето, в чието тяло искате да се пренесете. Мислете си за него много интензивно, през цялото време — от момента, когато забележите червената светлина.

— Гарантирате ли, командоре, че ще попадна в това тяло?

— Да... вероятно...

— Защо вероятно?

— Защото това е прототипна машина и устройството може да ни подведе като всичко друго на този свят!

— Ясно. Тогава молете се, командоре, да не ви подведе... За колко време ще остана в тялото на това лице?

— За около тридесет, най-много четиридесет часа.

— Достатъчно. А след това?

— След това ще се върнете в своето тяло под въздействието на спиралната времегравитация. Освен ако...

— Говорете! Освен ако какво?

— Освен ако не се случи лицето, в чието тяло сте се пренесли, да умре.

— Тогава какво?

— Тогава, като се изчакат сто часа, тялото ви ще бъде извадено от кабината и ще бъде погребано.

— Добре, командоре. Надявам се, че ще се завърна... Сега слушайте как ще откриете децата. Не съм идиот и без да проверя дали не сте ме изменили, няма да ви ги върна, Смит. Ще ви съобщя телепатично къде се намират те едва след като попадна в тялото на избрания от мен човек. Насочете телепатичния времелокатор към Северна Европа, между Бретан и Рейн, и го програмирайте с паролата „Кондор“. Ще предам паролата и ще съобщя къде се намират вашите рожби.

Сега Смит си позволи да рискува още веднъж:

— Дадохте ми много неточно локализиране, телепатичният времелокатор трябва да бъде прецизно програмиран. Моля ви, уточнете мястото.

Онзи го погледна изпод присвитите клепачи. Смит усети как цялото му тяло настръхва. Със силата на цялата си воля се стараеше да запази на лицето си изражение, което да не събуди съмненията на шантажиста.

— Добре — съгласи се след кратко колебание Хелман. — Насочете телепатичния времелокатор към територията, ограничена от четириъгълника — Антверпен-Лил-Хирзон-Лиеж.

— Ами ако нещо не се осъществи? — попита бледият от недоспиване и страх Смит.

— Вече говорихме за това. Ако апаратурата ни подведе...

— Имам предвид телепатичната връзка!

— Ах, така ли?... Ами това ще означава, командоре, че сте страшен кутсузлия. Но не вярвам да стане. Телепатичният времелокатор не трябва да допуска грешки, той е многократно проверена играчка. Да се надяваме, че и времегравитаторът няма да се изложи... И още нещо. Откажете се от намерението да ми направите един или друг трик, Смит! Заради доброто на дечицата си! Предвидих възможността да поискате да си отмъстите, след като откриете децата си, като унищожите тялото ми, преди да съм се завърнал. Имайте пред вид, че в института ви работи мой доверен човек. Ако направите това, този човек веднага ще уведоми моите хора, а те ще убият момчето и момиченцето. Не бива да се държат деца с месеци в бронирана каса, която впрочем също може да се окаже не особено сигурно място... Така че по-добре е да не рискувате, командоре... А сега вече затворете кабината, започваме!

26 май 2131 година, 9,48 часът. Кабинетът на шефа на Скотланд Ярд Артър Литлтън.

Край ниската масичка в характерния за втората половина на ХХ век стил „метаболик“ седяха четирима мъже. Литлтън, неговият подчинен поручик Ейгуърт, капитан Райт от контраразузнаването и шефът на контраразузнаването генерал Маккормик. Литлтън говореше на последния:

— Господин генерал, тъкмо получих от министър-председателя заповед да предам случая във вашите ръце. Известно ни е, че този тип има свой човек в института на Смит, а провежданите там изследвания

са строго секретни. Поради тези обстоятелства случаят е от компетенцията на контраразузнаването, а ние ще ви сътрудним.

Маккормик извади лулата от устата си и каза:

— Приемам. Макар, че честно казано, струва ми се, че това е по-скоро полицейска игра и не мисля, че сме потребни ние. Изненадан съм, че министър-председателят е наредил ние да разследваме случая. Фактът, че онзи тип е чужденец, не означава автоматически, че имаме работа с шпионска афера.

— Ще си позволя да не се съглася с вас, генерал Маккормик — отвърна Литлтън. — Повтарям, този тип е настанил свой агент в института, който...

— Това го чух вече, инспекторе! Моите хора се заеха с този въпрос и от няколко часа проверяват всички работещи в института. Но съвсем не съм убеден, че става дума за диверсия или за политически шпионаж. Този почитател на пътешествията из историята е можел просто да подкупи някого, за да се убеди във възможностите на Смит, а още по-вероятно е да е блъфирал, за да уплаши командора и да възпре отмъщението му.

— Вие омаловажавате случая, генерале! Този човек ясно е заявил, че има да изпълнява важна мисия! Следователно не е нито безобиден маниак, нито любител на пътешествията...

— Нищо не омаловажавам, инспектор Литлтън! Но същевременно се старая да запазя спокойствие и да не изпадам в паника!... Нямаме никакви доказателства, че намеренията на този тип са от политически характер. Аз смятам, че той е или маниак, който иска да се позабавлява в миналото, или пък психически болен човек!... Какво от това, че е говорил за мисия? Говорил е много неща, каквото му е хрумнало!... Но да се върнем към въпроса. Какво сте постигнали до този момент?

— Доста, господин генерал. Терористът изпълни обещанието си и предаде телепатически къде се намират децата. Открихме ги и сега са под наша охрана. Установихме и кой е той...

— Заслугата за това не е наша, а на командор Смит — намеси се Ейгуърт.

— Не съм ви питал, Ейгуърт! — изръмжа Литлтън. — Хम्म... Да, истина е, че благодарение на Смит научихме много. Той е направил на терориста стеоскопична снимка. Изпратихме копия във всички

столици. Преди малко ни съобщиха от Париж, че този любител на пътешествията във времето се казва Жан Персие. Роден е на 2 февруари 2080 година във Ванс, понастоящем живее в Бриен льо Шато, в своето имение, и е заможен производител на препарат за увеличаване на ръста. Колегите от парижкото Сюрете обещаха колкото се може по-бързо да издирят повече данни, може би вече са в имението му... Смит е регистрирал също, че Персие се е пренесъл в един от летните месеци на 1815 година, в тялото на някой си Арман Ребоне. Засега французите не знаят кой е той, нашите историци — също...

— С една дума — Маккормик изпуфка от лулата си няколко кълба дим, — с една дума, знаем много и не знаем нищо. Не знаем най-важното: защо? Защо този тип е хукнал в миналото? Може би за да се позабавлява, но ако целта му е била друга — а тази хипотеза нямаме право да отхвърлим, значи стоим в мъртва точка и няма да се помръднем, докато не разшифроваме целта му... Интересува ме, господо, защо Смит, когото вие така горещо хвалите и който разполага с най-добрата в света апаратура, не е облъчил този Персие така, че да измъкне от него нещо повече, целта на пътешествието му например? Чак толкова ли се е уплашил?

— Хубава работа! А вие нямаше ли да се уплашите, господин генерал, ако знаехте, че терористи могат да удушат децата ви?! — попита Ейгуърт.

— Аз нямам деца! — отсече Маккормик.

— Именно... Според мен — продължи Ейгуърт — Смит и така е направил достатъчно много, като е заснел онзи човек, като е регистрирал мястото на пренасянето и името на човека, в чието тяло Персие се е настанил. За двадесет и четири часа Смит конструира със своя асистент устройство, дублиращо регистриращата апаратура. По този начин прати Персие за зелен хайвер! Това е рекордно постижение...

Звънът на тунофона го прекъсна. Литлтън натисна копчето и на екрана се показа лицето на едра блондинка.

— Говори инспектор Шевло. Сюрете. Обаждам се по въпроса за Персие. Проверихме всички негови познати, любовницата, децата му и така нататък. Нищо не знаят. Преровихме целия му дом — нищо подозрително. По дяволите! Дадохте ни работа! Ще загубим деня да подреждаме този проклет дворец, да закачваме отново всички

портрети на императора, орлите, знамената, уффф! Да ви вземат дяволите!... Е, сбогом, господа Холмсовци, съжалявам, че не можем да ви помогнем...

— Ясно — измърмори Литлтън. — Все пак ви благодарим...

— Момент! — викна Маккормик и се наведе към микрофона. — Ало! Моля ви, не се изключвайте! За какви портрети говорите?

— За портретите на Наполеон. Там има поне четиридесет портрета и сума ти други свързани с императора вещи. Домът изглежда като музей или храм. Господин Персие е бонапартистки маниак, известен е на историците... Той точно затова и се е заселил в Бриен льо Шато, понеже в това забутано място Наполеон е ходил на училище в първите класове.

— Благодаря ви, госпожа инспектор! — Маккормик чак потри ръце от задоволство. — Вие ни помогнахте много, дори не можете да си представите колко много! Довиждане!

Той изключи тунофона и се обърна към капитан Райт:

— Райт! Веднага разберете кой е най-добрият познавач на Наполеоновата епоха в света и го доведете тук незабавно, та ако ще да живее на полюса! Изпълнявайте!

Райт чукна токове и изтича от стаята, а генералът продължи към Литлтън:

— Казахте — 1815 година, един от летните месеци, нали? През юни същата година спечелихме битката край Ватерло!... Ама че сме глупаци всички! Да знаем датата и квадрата, с който Персие е ограничил територията за телепатична връзка, и да не можем по-рано да се сетим за какво става дума!

Той скочи и се приближи до закачената на стената карта на Европа. Започна да очертава с показалец една затворена територия в северната част на континента.

— Погледнете! Квадратът Антверпен-Лил-Хирзон-Лиеж. Наблизо до центъра му се намира Брюксел, но в пъпа му несъмнено лежи Ватерло!

— Това само потвърждава вашите предположения, генерале — рече Литлтън. — Имаме си работа с бонапартист, тоест с маниак, който иска да се облече в наполеоновски мундир и нищо повече.

— Съвсем не! — викна Маккормик. — О, как искам да е именно така и преди бях убеден, че е, но вече съм на друго мнение.

Присъединявам се към вашето предишно мнение! Вие самият преди това твърдахте, че Персие осъществява някаква важна мисия. Сега пък аз съм убеден, че неговите постъпки имат конкретно определена цел, и то с политически характер!

— Какво предполагате?

— Мисля, че Персие иска да промени историята, да направи така, че Наполеон да спечели битката при Ватерло!

Настъпилата тишина беше прекъсната след дълго мълчание от Ейгуърт:

— Та това е невъзможно, господин генерал! Историята не може да се променя. Каквото и да направи този луд, в съзнанието на всички е закодирано, че ние сме спечелили тази битка.

Маккормик тръсна ядосано глава.

— Човече, вие нищо не знаете! Изобретението на Смит позволява да се жонглира с историята. И със съзнанието, също! Точно затова искахме да се забрани да се използва това изобретение, то е чудовищно!... Явлението се основава на силата на времегравитационната биоенергия. Смит ще ви обясни по-добре от мен подробностите. Аз само ще ви кажа, че ако този тип направи нещо, което позволи на французите да спечелят битката, автоматически ще се промени цялото съзнание на човечеството, ще се промени протичането на историята, всички последствия, исторически документи — всичко! В момента, когато той извърши това, ние ще изчезнем от тази стая, може би дори няма да живеем, вие например ще се свестите като барман в Африка, защото новото ви положение ще бъде релативно на новия ход на историята, а аз...

Вратата рязко се отвори и в нея се изправи Райт.

— Готово, господин генерал! Професор Селинджър от Оксфорд ме информира, че несъмнено най-добрият познавач на Наполеоновата епоха е някой си Йежи Бош... Буш... Бушински... Той е поляк, вече на възраст. Свързах се с Варшава, разбрахме се и след няколко минути ще го докарат с ракетно скай-такси!

Маккормик си пое дълбоко дъх:

— Чудесно! Господа, започваме операция „Ватерло“. Часът е точно 11,05. Персие ще остане в 1815 година още около едно денонощие, най-много тридесет часа. Ние разполагаме с още по-малко време!

26 май 2131 година, 11,42 часът. Кабинетът на шефа на британското контраразузнаване генерал Маккормик.

Пет минути бяха достатъчни, за да се разкаже на поляка цялата история. После генералът попита:

— Професор Бушински, какво ви е необходимо, за да изясните личността на този Ребоне, в чието тяло се е пренесъл Персие?

— Списъкът на френските офицери и подофицери от френската кампания през 1815 година — отвърна старчето без колебание. — Обърнете се към французите, в Парижкия Национален архив не може да ги няма.

— Райт!

Капитанът изляз: „Слушам!“, и изтича, а Маккормик зададе поредния въпрос:

— По какъв начин според вас, професоре, някой би могъл да измени изхода на битката при Ватерло?

— Като елиминира кутсуза на французите, господин генерал.

— Шегувате се, нали, професоре?... Та нали генерал Уелингтън беше този, който предреши изхода...

Полякът се разсмя искрено.

— Глупости! Само един англичанин може да каже такова нещо. Вие, англичаните, не спечелихте битката. Съдбата беше тази, която я разреши във ваша полза. Падналият през нощта дъжд обърна пътищата в мочурища и оръдията на Наполеон затънаха в калта. После дойде случаят с клисурата на смъртта и с белгийския водач предател. Наполеон искаше да хвърли в решаващата битка своята тежка кавалерия, кирасирите на Келерман, но го учуди това, че на полето, към което трябваше да се насочи кавалерията, има малък параклис. Погледна картата — там нямаше никакъв път, нито дори пътечка. Странна работа, никога не се случва параклис да стои сред широкото поле, в ливада или угар. Затова той попита белгиеца, водача, дали там няма някакъв път, падина или нещо подобно, а предателят отговори, че няма. Тогава Бонапарт даде заповед за атака и устремените потоци на френската кавалерия паднаха в клисурата като във вълча яма и я изпълниха догоре с трупове. Това беше истинска клисура на смъртта, генерале, защото параклисът стоеше над пропаст... Въпреки това

Наполеон печелеше. Привечер вашият гениален Уелингтън седеше отчаян в своята палатка, убеден че всичко е загубено, и плачеше, скрил лице в дланите си! Поредни вестоносци притичваха със съобщенията, че е невъзможно да се задържат позициите, и молеха за подкрепления, а той крещеше: „Нямам вече никакви резерви! Нека всички загинат, до един, но да се сражават! Може би ще успеем да издържим, докато дойде Блюхер!...“ Е, и успяха. На хоризонта се показаха маси войски със свежи сили. Наполеон смяташе, че това е френският корпус на Груши. Обаче идваха прусаците на Блюхер. Ето ви цялата истина!

— Ами... да... е, да... Благодаря ви, професор Бушински, за интересната лекция. Надявам се, че с ваша помощ ще спечелим операция „Ватерло“ за втори път и...

В кабинета отново се появи Райт и докладва:

— Господин генерал, получихме съобщение от Париж! Този Ребоне е бил адютант на генерал Друе д'Ерлон!

При тези думи полякът скочи от креслото и се хвана за главата.

— О, боже, ама че съм невежа!

— Какво е станало, професоре? — изтича до него Маккормик.

— Нищо. Моля ви, наредете веднага да ми донесат стереовид на книгата на Шара „История на кампанията от 1815 година“. Брюкселското издание от 1857 година!

— Райт!

За части от секундата капитанът изчезна зад вратата, а професорът обясни:

— Направих грешка в разсъжденията си, генерале. Смятах, че този Персие се е пренесъл в осемнадесети юни, в деня на битката при Ватерло...

— А не е ли така?

— Не, мисля, че не... Единственият шанс на Наполеон при Ватерло е да включи в битката корпуса на маршал Груши, който да може да неутрализира прусаците. Груши не идва обаче, защото няма точна информация... Аз си мислех, че Персие иска да му достави тази информация, за да го привлече към полесражението. Това малко ме учудваше, защото корпусът на Груши се е намирал далече, във Вавр, и шансът да успее да пристигне е бил нищожен... сега разбирам, че Персие е измислил нещо много, много по-добро!... Какъв хитър човек.

И какъв великолепен познавач на епохата, признавам, че ме изненадва и ме кара да се възхищавам от него!

— Престанете да се възторгвате от този терорист и кажете най-сетне за какво става дума, професоре!

— За „разходката на д’Ерлон“. Вашата операция, генерале, трябва да има условно название „Разходката на д’Ерлон“. Тази разходка се случва два дни по-рано, на шестнадесети юни.

— Разходката на д’Ерлон ли? Що за чудо е пък това?

— Генерале, днес дори историците не знаят за него, но преди години това понятие е било известно и тясно свързано с кампанията от 1815 година. Трябва да знаете, генерале, че два дни преди Ватерло, на шестнадесети юни, са разиграни две битки. Край Лини Наполеон се сражава с прусаците на Блюхер, а недалеч, край Катр брас, маршал Ней — с англичаните. Между тях е разположен френският корпус на генерал Друе д’Ерлон. Най-напред Ней го извиква при себе си, но по пътя д’Ерлон получава заповед от императора, в която му нарежда да се насочи към Лини, и той се връща. Когато е вече близо до Лини, го настига втори пратеник на Ней и му нарежда незабавно да се завърне в Катр брас! Д’Ерлон отново се насочва обратно и в резултат не успява да вземе участие в нито една от двете битки. През цялото време поради противоречивостта на заповедите той се мотае между Наполеон и Ней! Именно това е „разходката на д’Ерлон“, която осъжда французите на поражение.

— Но нали съдбоносното сражение е два дни по-късно. Не ви разбирам...

— Ей сега ще ви обясня, генерале. Виждате ли, на шестнадесети юни Наполеон побеждава прусаците край Лини, но не ги разбива. Има огромна разлика. Ако Ней не беше отклонил д’Ерлон и той се беше присъединил към императора, прусаците щяха да бъдат напълно разбити и нямаше да могат да предрешат победата при Ватерло във ваша полза. Сега разбирате ли, генерале?

— Да. Следователно Персие...

— Несъмнено Персие се е пренесъл в тялото на адютанта на д’Ерлон, Ребоне, за да успее да задържи пратеника на Ней с поредната заповед за обръщане към него. Ако Персие успее, д’Ерлон ще се присъедини към Наполеон. Тогава пруската армия ще престане да съществува и никой няма да помогне на Уелингтън край Ватерло.

— Кой е бил този пратеник? — викна Маккормик и погледна часовника си.

— На този въпрос ще ни отговори книгата на белгиеца. В нея „разходката на д’Ерлон“ е описана подробно, в отделна глава.

След няколко минути Райт донесе и започна да прожектира стереовидното копие от книгата на Шара. Очакваше ги неприятна изненада — Шара не беше успял да установи кои е бил пратеникът на Ней и предлагаше две версии. Според спомените на Наполеон той е бил началник щаба на Ней, полковник Хеймес, затова пък според д’Ерлон — генерал Делкамбр.

Маккормик изруга и се обърна към поляка:

— Професоре, изберете едно от тези имена!

Старчето разпери ръце:

— Чудо ли искате да направя? Аз съм историк, а не ясновидец. Ако Шара, който е изследвал проблема, докато участниците в сражението са били живи, не е успял да отговори на този въпрос, та аз ли сега...

— За бога, трябва да го направите!

— Но как? Със същия успех можете да хвърлите монета, генерале. Ако се падне...

— Не знам как! По вътрешно усещане познавайте, за бога — изберете едно от двете имена... Колко време ни остава?

Професорът върна стереоида и рече:

— Тази заповед е била изпратена около два часа следобед.

— Значи имаме само час и половина! Трябва, трябва незабавно да вземете решение, професоре... Умолявам ви!

— Но защо е толкова важно? Какво искате да направите?

— Искаме да изпратим наш човек в тялото на пратеника!

— Ами изпратете двама души, единия — в тялото на Хеймес, а другия — в тялото на Делкамбр, и по този начин ще бъдете сигурни, че единият от тях ще улучи тялото на пратеника.

— Не можем, имаме само една времегравитационна кабина, която трябва да регенерира около три часа! Професор Бушински!!!

Професорът поклати глава, без да знае какво да отговори. Но трябваше все пак да каже нещо. Отвърна:

— Делкамбр.

— Защо избрахте него?

— Защото Наполеон е можел да бъде зле информиран, докато д'Ерлон вероятно е знаел със сигурност кой му е донесъл тази фатална за французите заповед.

— Благодаря ви, професоре! Райт! Бързо в института на Смит! Довиждане, професоре! И още веднъж ви благодаря!

Някаква мисъл накара Маккормик да се спре на вратата. Обърна се и зададе още един въпрос:

— А ако грешите, професор Бушински?

Полякът направи неопределен жест с ръка:

— Възможно е, генерале. Тогава ще загубите и тази операция, и битката при Ватерло.

16 юни 1815 година, 15,03 часът. Пътят между Лини и Катр брас.

Човекът в генералска униформа, който галопираше в посоката, от която се донасяше глухият грохот на оръдия, чу зад гърба си вик и тропот на конски копита. Спря се. Офицерът, който го гонеше, се приближи и попита:

— С генерал Делкамбр ли имам честта?

Вместо да отговори, генералът извади пистолет и го насочи към него. Изненаданият офицер извика стреснато:

— Какво означава това? Защо?

— За да проваля плана ти, приятелю. Не ти мен ще убиеш, а аз теб. Само временно притежавам тялото на генерал Делкамбр, както и ти — тялото на Ребоне, Персие... Аз съм капитан Райт от лондонската централа на Секрит сървис!... Да, Персие, успяхме, а ти загуби тази игра! Ръчичките, ръчичките, Персие, без номера, щото иначе дори няма да разбереш как и защо загуби! Разкри те шефът на контраразузнаването Маккормик, а Смит махна твоето тяло от кабината. После изпрати тук мен в телесната обвивка на генерал Делкамбр. Тази заповед ще достигне до д'Ерлон и д'Ерлон няма да се присъедини към Бонапарт... Няма да промениш историята на света, Персие, можеш да промениш най-много съдбата на семейството на този нещастник Ребоне. Съжалявам, че като убивам теб, убивам и него. Той е невинен. Винаги невинни хора плащат сметките на мръсниците!

След което натисна спусъка.

Публикувано в алманах „Спектър’83“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.